

רע"פ 1122/17 - אלון גולדשטיין נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

רע"פ 1122/17

כבוד השופט ח' מלצר
אלון גולדשטיין

לפני:
המבקש:

נ ג ד

מדינת ישראל

המשיבה:

בקשת רשות ערעור על ערעור על פסק דינו של בית
המשפט המחוזי בתל אביב-יפו (כב' השופטים: ד'
ברלינר, ג' רביד, ו-ש' יניב) ב-עפ"ג 33573-06-16
מתאריך 28.12.2016

עו"ד אוהד חן

בשם המבקש:

עו"ד ארז בן-ארויה

בשם המשיבה:

החלטה

1. בפני בקשה למתן רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו (כב' השופטים: ד' ברלינר, ג' רביד, ו-ש' יניב) ב-עפ"ג 33573-06-16, במסגרתו התקבל ערעורה של המשיבה על גזר דינו של בית משפט השלום בתל אביב-יפו (כב' השופט ש' מלמד) ב-ת"פ 288297-04-15.

2. לצד בקשת רשות הערעור, הוגשה גם בקשה לעיכוב ביצוע של עונש המאסר שהושת על המבקש. בהקשר זה הוריתי למשיבה להגיש תגובתה לבקשת רשות הערעור, והוריתי כי עונש המאסר בפועל שהושת על המבקש יעוכב עד

עמוד 1

למתן החלטה אחרת.

אביא להלן, בתמצית, את הנתונים הדרושים להכרעה בבקשה.

רקע והליכים קודמים

3. בתאריך 18.06.2015 המבקש הודה במסגרת הסדר טיעון, שלא כלל הסכמה לעניין העונש, בכתב אישום מתוקן, המחזיק בשני אישומים, שייחס לו את העבירות הבאות: החזקת סם שלא לצריכה עצמית (עבירה לפי סעיפים 7(א) + 7(ג) לפקודת הסמים המסוכנים [נוסח חדש], התשל"ג-1973 (להלן: פקודת הסמים המסוכנים)(שתי עבירות), ונהיגה תחת השפעת סמים (עבירה לפי תקנה 26(2) לתקנות התעבורה, התשכ"א-1961).

4. לפי האמור באישום הראשון, בתאריך 03.12.2014 המבקש נהג בקטנועו, עליו הוא הרכיב אדם נוסף, כשבגופו של המבקש תוצרי חילוף חומרים של סם מסוכן מסוג קוקאין. באותו המועד, המבקש החזיק בגרב שלו, בסם מסוכן מסוג קוקאין במשקל כולל של 5.28 גרם נטו, שלא לצריכתו העצמית, וכן במשקל אלקטרוני, אשר שימש אותו לשקילת הסמים.

לפי המתואר באישום שני, בתאריך 10.04.2015 המבקש החזיק בשקית ובה 9 מנות של סם מסוכן מסוג MDMA במשקל כולל של 5.5 גרם וכן בקופסה ובה 27 מנות של סם מסוכן מסוג קוקאין במשקל כולל של 13.3731 גרם, והכל שלא לצריכתו העצמית.

5. בתאריך 05.05.2016 לאחר שמיעת טיעוני באי-כוח הצדדים לעונש, בית משפט השלום הנכבד גזר את דינו של המבקש, והשית עליו את העונשים הבאים: 6 חודשי מאסר לריצוי בדרך של עבודות שירות; 6 חודשי מאסר על תנאי, למשך שלוש שנים, לבל יעבור המבקש עבירה על פי פקודת הסמים המסוכנים מסוג פשע; קנס בסך 10,000 ש"ח, או שלושה חודשי מאסר תמורתו; 11 חודשי פסילה מלהחזיק, או לקבל רישיון נהיגה, ו-6 חודשי פסילה על תנאי מלהחזיק, או לקבל רישיון נהיגה. כן הוטל על המבקש צו מבחן למשך 12 חודשים.

6. המשיבה ערערה על גזר דינו של בית משפט השלום הנכבד, וביקשה להחמיר בעונשים שהושתו על המבקש. במסגרת ערעורה, המשיבה הדגישה כי העונש שהושת על המבקש חורג לקולא ממדיניות העונשים במקרים כגון דא.

7. בתאריך 26.10.2016 ניתן פסק דין חלקי, לאחר שמיעת טיעוני הצדדים, במסגרתו בית המשפט המחוזי הנכבד קבע כי מתחם הענישה בעניינו של המבקש נע בין 10 ל-24 חודשי מאסר לריצוי בפועל. יחד עם זאת, בית המשפט המחוזי הנכבד סבר כי יתכן ויש מקום לסטות ממתחם הענישה מטעמי שיקום, והורה לשירות המבחן להכין תסקיר בעניינו.

8. בתאריך 28.12.2016 בית המשפט המחוזי הנכבד קיבל את ערעורה של המשיבה, במסגרת פסק דין משלים,

בקובעו כדלקמן:

"מונח לפנינו כרגע התסקיר הנוסף וממנו עולה כי המשיב אכן השתלב בטיפול, בין בטיפול סמים ובין בטיפול שעניינו שליטה בכעסים. יחד עם זאת הסתבר כי אחרי מתן גזר הדין בבימ"ש קמא, כאשר המשיב מודע כמובן לפסק הדין המרשיע בבימ"ש קמא, ביצע עבירה נוספת ותלוי ועומד גם תיק נוסף שלגביו שמענו מפי התובעת כי הכוונה להגיש בו כתב אישום [...] לא נראה לנו כי ניתן להורות על סטייה ממתחם הענישה הראוי מטעמי שיקום, כאשר לאחר מתן גזר הדין בבימ"ש קמא ממשיך המשיב ומבצע עבירה".

בסיכום הדברים – בית המשפט המחוזי הנכבד השית על המבקש עונשי של 10 חודשי מאסר לריצוי בפועל, בניכוי ימי מעצרו מתאריך 10.04.2015 ועד לתאריך 19.04.2015.

מכאן הבקשה למתן רשות ערעור שבפני.

נימוקי הבקשה למתן רשות ערעור ותגובת המשיבה

9. לטענת המבקש, עניינו מעורר שאלת כללית המצדיקה מתן רשות ערעור. לשיטת המבקש, העובדה כי עבר עבירה נוספת בזמן שהיה מצוי בהליך שיקומי איננה מעידה בהכרח שההליך השיקומי נכשל, וממילא, לשיטתו, היא איננה מצדיקה החמרה משמעותית בעונש. בנוסף, המבקש מלין על חומרת העונש שהושת עליו. בתוך כך, המבקש טוען כי בית המשפט המחוזי הנכבד שגה משלא נתן את המשקל הראוי למספר נסיבות, וביניהן: לשיקולי השיקום, ולהמלצת שירות המבחן לשלב את המבקש בתכנית טיפולית ולהימנע מהטלת עונש מאסר בפועל; לשינויים שערך המבקש בחייו; לנסיבותיו האישיות והרפואיות, וכן לאחריות שהמבקש נטל למעשיו.

10. המשיבה טוענת, מנגד, כי הבקשה איננה עומדת בקריטריונים, אשר הותוו לצורך מתן רשות ערעור ב"גלגול שלישי", בשום לב לכך שעניינה של הבקשה הוא בחומרת העונש שהושת על המבקש, וזה איננו חורג ממדיניות הענישה הראויה במקרים כגון דא. המשיבה הוסיפה וטענה כי גם לגופו של עניין דין של טענות המבקש להידחות. לטענת המשיבה, לנוכח העובדה שהוגש תסקיר נוסף טרם ההכרעה בערעור, שפירט את הליכי השיקום בעניינו של המבקש, וכן פרטים נוספים – הרי שבפני בית המשפט המחוזי הנכבד עמד כל המידע הרלבנטי הדרוש להכרעתו בערעור.

דין והכרעה

11. לאחר עיון בבקשה, בחומר שצורף לה, ובתגובת המשיבה – הנני סבור כי דין הבקשה להידחות. אנמק להלן בקצרה את מסקנתי זו.

12. הלכה היא כי רשות ערעור ב"גלגול שלישי" תינתן רק במקרים מיוחדים, שבהם מתעוררת שאלה משפטית עקרונית, בעלת השלכות ציבוריות החורגות מעניינים של הצדדים הישירים להליך, או בנסיבות המעוררות חשש מפני

עיוות דין, או אי-צדק חמור שנגרם למבקש (ראו: ר"ע 103/82 חניון חיפה בע"מ נ' מצת אור (הדר חיפה) בע"מ, פ"ד לו(3) 123 (1982); רע"פ 8421/16 מחאמיד נ' מדינת ישראל (20.11.2016); 430/17 אזולאי נ' מדינת ישראל (07.03.2017)).

13. בענייננו, חרף ניסיונותיו של המבקש לשוות לבקשתו אצטלה עקרונית – הבקשה שלפני אינה נמנית על אותם מקרים חריגים המצדיקים מתן רשות ערעור, באשר הבקשה ממוקדת בעניינו הפרטני של המבקש, ואף לא מצאתי כי מתקיימות בעניינו חשש מפני עיוות דין, או אי-צדק.

14. זאת ועוד – הבקשה נסובה סביב חומרת העונש שהושת על המבקש, וכפי שנפסק על ידי בית משפט זה, השגה על חומרת העונש איננה מקימה, על דרך הכלל, עילה לדיון ב"גלגול שלישי", אלא במקרים מיוחדים בגינם מתגלה סטייה קיצונית ממדיניות הענישה המקובלת בעבירות דומות (ראו: רע"פ 1596/16 מוחתסב נ' מדינת ישראל (05.09.2016); רע"פ 2588/16 שלבאיה נ' מדינת ישראל (19.09.2016)). בענייננו, סבורני כי העונש שהושת על המבקש אינו חורג ממדיניות הענישה הנהוגה והמקובלת (השוו, למשל: רע"פ 1830/16 רקיבי נ' מדינת ישראל (11.04.2016)).

די בטעמים אלו, כשלעצמם, כדי לדחות את הבקשה.

15. אף לגופם של דברים, דין הבקשה – להידחות. כפי שציינתי ב-רע"פ 262/14 נאשף נ' מדינת ישראל (22.01.2014):

"שיקולי שיקום הם, אמנם, בעלי מעמד חשוב עת מאזן בית המשפט בין שיקולי הענישה, הגמול וההרתעה, במלאכת גזירת הדין. במקרים שבהם נרתם הנאשם להליך שיקומי, או מראה נכונות כנה לעשות כן – עשויים שיקולי השיקום אף לגבור על שיקולי ההרתעה והגמול".

בענייננו, עיון בפסק דינו של בית המשפט המחוזי הנכבד מלמד כי בית המשפט המחוזי שקל את כלל הנסיבות בעניינו של המבקש, לרבות העובדה שהמבקש השתלב מיוזמתו בהליך טיפול לאחר ביצוע עבירות הסמים, נושא האישום הראשון. בית המשפט המחוזי הנכבד אף סבר כי ראוי לקבל תסקיר מבחן עדכני טרם שיקבע האם שיקולי שיקום בעניינו של המבקש מצדיקים סטייה ממתחם העונש ההולם. מהתסקיר שהוגש בעניינו של המבקש עולה כי בתאריך 12.06.2016, כחמישה שבועות לאחר גזר דינו של בית משפט השלום הנכבד – המבקש ביצע עבירת אלימות, בגינה הוא הורשע בתאריך 05.12.2016, ונדון למאסר על תנאי ולפיצוי.

בנסיבות אלו, לא מצאתי כי נפל פגם בפסק דינו של בית המשפט המחוזי הנכבד עת החליט שאין לסטות בעניינו של המבקש ממתחם הענישה בשל שיקולי שיקום.

16. נוכח כל האמור לעיל, הגעתי למסקנה כי המקרה שלפני איננו מצדיק מתן רשות ערעור ב"גלגול שלישי". משכך – בקשת רשות הערעור נדחית.

17. המבקש יתייצב לריצוי עונש המאסר שנגזר עליו - בתאריך 26.07.2017 עד לשעה 10:00, שאז יתבטל עיכוב הביצוע שעליו הוריתי - בבימ"ר ניצן, או במקום אחר על פי החלטת שירות בתי הסוהר, כשברשותו תעודת זהות, או דרכון. על המבקש לתאם את הכניסה למאסר, כולל האפשרות למיין מוקדם, עם ענף אבחון ומיין של שירות בתי הסוהר, טלפונים: 08-9787377 או 08-9787336.

ניתנה היום, י"א בתמוז התשע"ז (05.07.2017).

ש ו פ ט
